

והיה כעץ שתול על פלגי מים

מים ראשונים: מפעם לפעם אנו פונים אל הפטרת השבת וכך נעשה גם בגיליון זה. מה יכול להיות הקשר של הקטע הנבחר מספר ירמיהו (סוף פרק טז והמשכו במחצית פרק יז) לפרשת השבוע?

וְהָיָה כְּעֵץ שֶׁתּוּל עַל מַיִם וְעַל יוֹבֵל יִשְׁלַח שָׁרְשָׁיו וְלֹא יִרְאֶה כִּי יָבֵא חֹם וְהָיָה עֲלָהוּ רִעְנָן וּבִשְׁנַת בְּצֻרַת לֹא יִדָּאָג וְלֹא יִמָּיֵשׁ מַעֲשׂוֹת פְּרִי: (ירמיהו יז ח).¹

מסכת סוטה דף לב עמוד א

ששה שבטים עלו לראש הר גריזים וששה שבטים עלו לראש הר עיבל ... וכל ישראל וזקניו ושוטרים ושופטיו עומדים מזה ומזה לארון וגו'. הפכו פניהם כלפי הר גריזים ופתחו בברכה: "ברוך האיש אשר לא יעשה פסל ומסכה", ואלו ואלו עונין אמן. הפכו פניהם כלפי הר עיבל ופתחו בקללה: "ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה", ואלו ואלו עונין אמן, עד שגומרין ברכות וקללות.²

עֵקֶב הַלֵּב מִלֵּל וְאֲנֵשׁ הוּא מִי יִדְעֵנוּ: אֲנִי ה' חֶקֶר לֵב בְּחֹן כְּלִיּוֹת וְלִתְּת לְאִישׁ כְּדַרְכּוֹ כְּדַרְכּוֹ כְּפָרִי מַעֲלָלָיו: (ירמיהו יז ט-י).³

מצודת דוד ירמיהו פרק יז פסוק ח

והיה כעץ שתול - יהיה ממולא בטוב כאילן הנטוע אצל המים ושורשיו מתפשטים אצל פלגי מים.⁴ ולא יראה כי יבוא חום - רוצה לומר לא ירגיש כשיבוא חום ושרב הואיל והוא נטוע אצל המים המלחלחים אותו.⁵

מסכת עבודה זרה דף יט עמוד א

"והיה כעץ שתול על פלגי מים" - אמרי דבי ר' ינאי: כעץ שתול ולא כעץ נטוע, כל הלומד תורה מרב אחד - אינו רואה סימן ברכה לעולם.⁶ אמר להו רב חסדא לרבנן: בעינא דאימא לכו מלתא, ומסתפינא דשבקיתו לי

¹ ובתחילת ספר תהלים, פרק א פסוק ג יש פסוק מקביל: "וְהָיָה כְּעֵץ שֶׁתּוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם אֲשֶׁר פְּרִיּוֹ יִתֵּן בְּעֵתוֹ וְעֲלָהוּ לֹא יָבוּל וְכֹל אֲשֶׁר יִעֲשֶׂה יִצְלִיחַ". משם לקחנו את הכותרת לדף זה. מקריאת פרקים טז-יז בירמיהו נראה שהסיבה שקטע זה נבחר להפטרות השבת היא הברכה והקללה שבו: "ארור הגבר אשר יבטח באדם ... ברוך הגבר אשר יבטח בה' וכו'"; ברכה וקללה אשר מזכירים את הברכה והקללה (התוכחה) של פרשת השבוע. אלא שאצל ירמיהו הסדר הוא הפוך. קודם "ארור" ואח"כ "ברוך". האם יש כאן הבדלי מגמה?

² אפשר להשוות את "ארור הגבר" ו"ברוך הגבר" של ירמיהו גם עם **המעמד בהר גריזים והר עיבל** (דברים פרק כז, פרשת כי תבוא). שם פתחו כל אזהרה ב"ברוך" וסיימו ב"ארור" (ומשם המשיכו לברכה ולקללה שבפרשתנו, באותו הסדר, קודם הדבר הטוב ואח"כ הרע). ירמיהו מציג, לכאורה, שיטה הפוכה שמוטב להתחיל בתוכחה והעיקר לסיים בדבר טוב. כמו הנביאים כולם שמשדלים תמיד לסיים בנחמה, וכמו המנהג להתחיל כל קריאה בתורה ולסיימה בדבר טוב (ירושלמי מגילה ג ז, קהלת רבה ח ה על בסיס הפסוק בקהלת ח ג: "אל תעמוד בדבר רע"). אך דא עקא, שאחרי "ברוך הגבר", ירמיהו ממשיך ואומר: "עֵקֶב הַלֵּב מִלֵּל וְאֲנֵשׁ הוּא מִי יִדְעֵנוּ ... מִקֹּה יִשְׂרָאֵל ה' כֹּל עֲזָבִיד יִבְשׁוּ ... כִּי עֲזָבוּ מְקוֹר מַיִם חַיִּים אֶת ה'". בעוד שהתורה פותחת בברכה ועוברת ממנה לקללה, מסיימת בנחמה: "וְיִזְכְּרְתִי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאֶת בְּרִיתִי יִצְחָק וְאֶת בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֲזָכֵר וְהָאָרֶץ אֲזָכֵר", ירמיהו לא עשה כך. ראה הביקורת על ירמיהו: "כל הנביאים פתחו בדבר תוכחה וחתמו בדבר נחמה, חוץ מן ירמיהו שפתח בדברי תוכחה וחתם בדברי תוכחה" (מדרש תהלים מזמור ד, מדרש אגדה (בובר) במדבר פרק ל ועוד). וכבר הערנו כמה פעמים שהפטרות היום השני של ראש השנה בירמיהו לא: "כה אמר ה' מצא חן במדבר וכו'", היא פיצוי לירמיהו שקיבל 2 מתוך שלוש הפטרות הפורענות ואפס משבעת הפטרות הנחמה.

³ הבדל מהותי נוסף בין ירמיהו ופרשת השבוע הוא הציבור מול הפרט. התורה מדברת על "אם תשמעו" ו"אם לא תשמעו" ברמת האומה בכללותה, ובהתאם לכך העונש - גלות וחורבן לאומי. ירמיהו, לעומת זאת, מדבר על הפרט, על האדם הבודד שעושה טוב או רע. ראה מדרש תהלים פרק צ "תפילה למשה איש האלהים" שמכנה את דברי ירמיהו אלה כתפילה של קינטור. אך אנו מפליגים לנושא אחר. נחזור לעץ השתול על מים או על פלגי מים.

⁴ הרי לנו "תנא דמסייע" מפירוש מצודת דוד שמערבב את לשון הפסוק בתהלים שם נזכר "פלגי מים" עם הפסוק בירמיהו שאותו הוא מפרש שם מוזכר רק "מים". והריבוי "פלגי" - המלמד על ריבוי וגיוון - חשוב לענייננו. אף אנו נרשה לעצמנו לחבר בין הפסוק בתהלים והפסוק בירמיהו ולדרוש אותם ביחד.

⁵ מים מלחלחים היינו עושים לה, גורמים ללחות. המים מחלחלים לאדמה ומלחלחים את שורשי העץ. אך במילון אבן שושן, מים מלחלחים הם מים בטעם מלח ועצם לח (קרקע, פנים) הוא מלוחלח. ודי לנו בחלחולי, חילולי ומחולות לשון אלה.

⁶ ראה גם פירוש רש"י שם: "עץ שתול - נעקר מכאן וחזר ונשתל במקום אחר. נטוע - מעיקרו ולא אז משם לעולם כלומר כעץ שתול יעשה תלמיד [את] עצמו לילך וללמוד מכל האדם ולא כעץ נטוע להשתקע לפני רב אחד". ראה הביטוי "תלמיד חכמים" המצוי בירושלמי ובמדרשי א"י.

ואזליתו: כל הלומד תורה מרב אחד - אינו רואה סימן ברכה לעולם. שבקוהו ואזול קמיה דרבא.⁷ אמר להו: הני מילי סברא, אבל גמרא - מרב אחד עדיף, כי היכי דלא ליפלוג לישני.⁸ על פלגי מים - א"ר תנחום בר חנילאי: לעולם ישלש אדם שנותיו, שליש במקרא, שליש במשנה, שליש בתלמוד. מי ידע איניש כמה חיי? כי קאמרינן - ביומי. אשר פריו יתן בעתו - אמר רבא: אם פריו יתן בעתו ועלהו לא יבול, ואם לאו - על הלומד ועל המלמד עליהם הכתוב אומר: לא כן הרשעים כי אם וגו'.

מסכת אבות פרק ג משנה יז-יח

רבי אלעזר בן עזריה אומר: אם אין תורה אין דרך ארץ, אם אין דרך ארץ אין תורה; אם אין חכמה אין יראה, אם אין יראה אין חכמה ...⁹

הוא היה אומר: כל שחכמתו מרובה ממעשיו, למה הוא דומה? לאילן שענפיו מרובין ושורשיו מועטין והרוח באה ועוקרתו והופכתו על פניו, שנאמר: "וְהָיָה כְּעֵרְעָר בְּעֵרְבָה וְלֹא יָרָאָה כִּי יָבֹא טוֹב וְשָׁכַן חֲרָרִים בְּמַדְבַּר אֶרֶץ מִלְחָה וְלֹא תֵשֵׁב" (ירמיה יז ו). אבל כל שמעשיו מרובין מחכמתו, למה הוא דומה? לאילן שענפיו מועטין ושורשיו מרובין, שאפילו כל הרוחות שבעולם באות ונושבות בו, אין מזיזין אותו ממקומו, שנאמר: "והיה כעץ שתול על מים ועל יובל ישלח שורשיו ולא יראה כי יבוא חום והיה עלהו רענן ובשנת בצורת לא ידאג ולא ימיש מעשות פרי" (שם יז ח).¹⁰

בראשית רבה פרשה סא סימן א

"ויוסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה". כתיב: "אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים" (תהלים א א). "אשרי האיש" - זה אברהם; "אשר לא הלך בעצת רשעים" - זה דור הפלגה. "ובדרך חטאים לא עמד" - אלו אנשי סדום ... "ובמושב לצים לא ישב" - זה אבימלך ... "כי אם בתורת ה' חפצו" - "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו"; "ובתורתו יהגה" - אמר ר' שמעון בר יוחאי: אב לא למדו ורב לא היה לו, ומהיכן למד את התורה? אלא זימן לו הקב"ה שתי כליותיו כמין שני רבנים והיו נובעות ומלמדות אותו תורה וחכמה ... "והיה כעץ שתול" - ששתלו הקב"ה בארץ ישראל.¹¹ "אשר פריו יתן בעתו" - זה ישמעאל;¹² "ועלהו לא יבול" - זה יצחק; "וכל אשר יעשה יצליח" - אלו בני קטורה, שנאמר: "ויוסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה".¹³

⁷ רב חסדא אמר לחכמים שישבו ללמוד תורה לפניו: רצוני לומר לכם דבר אחד, אך אני מפחד שאם אומר אותו תעזבו אותי ותלכו. ומהו אותו דבר? "כל הלומד תורה מרב אחד - אינו רואה סימן ברכה לעולם". ואכן חכמים עזבו אותו והלכו ללמוד אצל רבא.

⁸ בהזדמנות אחרת, כאשר חזרו אליו, אמר רב חסדא לחכמים שהכלל לא ללמוד תורה מרב אחד הוא לענין ההיגיון והסברה: "ללמוד חריפות וחידוד הלב לאחר שלמד ושגורה בפיו גרסת התלמוד" (רש"י שם), אבל לענין דיוק הגרסה והנוסח, עדיף ללמוד מרב אחד. ⁹ ובהמשך המשנה שם יש עוד זוגות של דברים שווים ערך שצריכים זה לזה: "אם אין בינה אין דעת, אם אין דעת אין בינה; אם אין קמח אין תורה, אם אין תורה אין קמח". אך לא תמיד הדברים שקולים ושווים ערך. בהקשר של תורה ודרך ארץ, מרגלי בפומי דאינשי לומר: "דרך ארץ קדמה לתורה". המקור לאמרה זו, במשמעות קצת שונה, הוא מדרש ויקרא רבה פרשה ט סימן ג: "עשרים וששה דורות קדמה דרך ארץ את התורה, שכתוב: לשמור את דרך עץ החיים. דרך - זו דרך ארץ, ואחר כך עץ החיים - זו תורה". גם כאן, ביחס בין חכמה ומעשים, היחסים אינם שקולים, כפי שהמשנה ממשיכה ואומרת. העץ השתול על פלגי מים, הוא הסמל לחוסר איזון זה, ובמשל קצת מפתיע: שורשי העץ הם המעשים וענפי העץ היא החכמה. המעשים הם תשתית החכמה! ראה דברינו [תלמוד ומעשה](#) בפרשת ואתחנן.

¹⁰ ראה המשל על העץ השתול על פלגי (אמת) מים ופריו נותן בעתו, במסכת תענית דף ה עמוד ב: "רב נחמן ורבי יצחק ישבו בסעודה ... כאשר נפרדו זה מזה, אמר לו: יברכני מר! - אמר לו: אמשול לך משל, למה הדבר דומה? לאדם שהיה הולך במדבר והיה רעב ועיף וצמא. ומצא אילן שפירותיו מתוקין וצילו נאה, ואמת המים עוברת תחתיו. אכל מפירותיו, ושתה ממימיו, וישב בצילו. וכשביקש לילך, אמר: אילן אילן, במה אברכך? אם אומר לך שיהו פירותיך מתוקין - הרי פירותיך מתוקין, שיהא צילך נאה - הרי צילך נאה, שתהא אמת המים עוברת תחתך - הרי אמת המים עוברת תחתך. אלא: יהי רצון שכל נטיעות שנטעין ממך יהיו כמותך. אף אתה, במה אברכך? אם בתורה - הרי תורה, אם בעושר - הרי עושר, אם בבנים - הרי בנים. אלא: יהי רצון שיהיו צאצאי מעיך כמותך".

¹¹ בנוסחאות אחרות (מדרש תהלים פרק א): "ששתלו בגן עדן", אבל הנוסח: ששתלו בארץ ישראל" נראה יותר, שהרי זה תמצית "לך לך מארץ וממולדתך אל הארץ אשר אראך ... ואעשה לגוי גדול". ראה גם אליהו זוטא (איש שלום) פרשה כה: "אמר להם ר' אליעזר לתלמידיו: בני, יודעים אתם בשבחו של אברהם? אמרו לו: יהי רצון שתודיענו. מיד פתח ואמר: ... זהו שנאמר ברוח הקודש על ידי דוד מלך ישראל: והיה כעץ שתול על פלגי מים (תהלים א ג). כנגד מי אמר דוד מקרא זה? לא אמרו אלא כנגד אברהם אבינו. שכל הדורות שנבראו קודם שנוול אברהם, לא היו יודעין שמו של הקב"ה ... אבל כיון שנוול אברהם הודיע שמו של הקב"ה והקנה אותו שמים וארץ". ראה דברינו [קונה שמים וארץ](#) בפרשת לך לך וכן [דרכו של אברהם לאמונה בבורא העולם](#).

¹² מדרש מאוחר, כילקוט שמעוני אולי לא אהב את השוויון הברור כאן בין ישמעאל, יצחק ובני קטורה (ועוד ישמעאל הוא הפרי ויצחק הוא העלה) והוא נותן את העלים לישמעאל ולא סתם עלים, אלא עלים שנשרו מהעץ. ראה דבריו בירמיהו רמז רצו: "והיה עלהו רענן - אף העלים שנשרו ממנו היו רעננים, זה ישמעאל, שנאמר: וגם את בן האמה לגוי אישימנ".

¹³ הדימוי של עץ שתול נאמר במדרשים שונים גם על אדם הראשון: "שנטלו הקב"ה ושתלו בגן עדן". וכן על נח: "ששתלו הקב"ה בתביה", ואף על בני קרח, בני שבט לוי, יאשיהו ועוד. והמשותף לרובם, אם לא כולם, הוא כפי שרש"י הסביר בגמרא עבודה זרה

ספר חובות הלבבות שער ד - שער הביטחון פתיחה

אך תעולות הבטחון בעולם, מהן מנוחת הלב מן הדאגות העולמיות, והשלוחה מנדנדוד הנפש וצעררה לחסרון תאוותיה הגופיות. והוא בהשקט ובבטחה ובשלוחה בעולם הזה, כמו שכתוב: "ברוך הגבר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו", ואמר: "והיה כעץ שתול על מים ועל יובל ישלח שורשיו וגו' ". ומהן מנוחת הנפש מלכת בדרכים הרחוקים, אשר היא מכלה הגופות וממהרת השלמת ימי החיים, כמו שאמר: "עֲנֵה בְּדַרְךָ פְּחֵי קֶצֶר יָמֶי" (תהלים קב כד). ונאמר על אחד מן הפרושים, כי הלך אל ארץ רחוקה לבקש הטרף בתחילת פרישותו. ופגע אדם אחד מעובדי כוכבים בעיר, אשר הלך אליה, אמר לו הפרוש: כמה אתם בתכלית העוורון ומעוט ההבנה בעבודתכם לכוכבים. אמר לו האמגושי: ומה אתה עובד? אמר לו הפרוש: אני עובד הבורא היכול, המכלכל האחד, המטריף, אשר אין כמוהו. אמר לו האמגושי: פועלך סותר את דבריך. אמר לו הפרוש: והיאך? אמר לו: אילו היה מה שאמרת אמת, היה מטריפך בעירך, כמו שהטריפך הנה, ולא היית טורח לבוא אל ארץ רחוקה כזאת. ונפסקה טענת הפרוש ושב לארצו, וקבל הפרישות מן העת ההיא ולא יצא מעירו אח"כ.¹⁴

שבת שלום,
חזק חזק ונתחזק
מחלקי המים

(ראה הערה 6 לעיל) פעולת השתילה של העץ. אין זה מקומו של העץ מקדמת דנא. אברהם, נח ואחרים הם בבחינת עץ שתול שהועבר לכאן ממקום אחר. בכך מקבל הדימוי של האדם לעץ: "כי האדם עץ השדה" (ופרשנים שם הופכים את הפסוק: כי עץ השדה הוא כאדם), פירוש חדש. אדם שנעקר ממקומו, גלה מביתו ונטלטל בטובתו או שלא בטובתו למקום אחר, כאברהם, נח, בני קרח ורבים אחרים, יש לו תקווה לבית גידול חדש, כמו עץ שנעקר ממקומו ונשתל מחדש על פלגי מים. ולגבי אברהם, ראה דברינו [קטורה](#) בפרשת חיי שרה.

¹⁴ ראה הסיפור על אשת הכהן שמנעה ממנו לצאת לחוץ לארץ לפרנסה, ויקרא רבה פרשת תזריע טו ג (גם תנחומא תזריע ו, מובא בדברינו [מדרשים שנוגעים](#) בפרשת תזריע). העץ, שתול או נטוע, מסמל את היציבות. את השורשים, את האחיזה בקרקע יציבה. כל מה שהוא הפך מנדודים, גלות וחוסר בית קבע. כך לגבי הפרט המבקש ביטחון ומנוחת גוף, לב ונפש וכך גם לגבי הכלל, לעם שבע נדודים וגלויות. ראה דברינו ביום העצמאות [הרי ישראל](#). אגב, מחבר חובות הלבבות הוא ר' בחיי ב"ר יוסף אבן פקודה, אשר חי בסרגוסה ספרד, המאה האחת עשרה.